

SZTANDAR BIBLIJNY

i
Zwiastun Chrystusowego Królestwa

Aby rozchwycić korzyści

„PODNIĘCIE SZTANDAR DO
NARODÓW” – IZAJ 62:10

Wewnątrz . . .

Aby rozchwycić korzyści . . .	34
Nacjonalizm Arabów palestyńskich a Izrael . . .	34
Wrogowie ziemi	34
Ismael i jego potomstwo . . .	35
„Rybitwy“ i „łowcy“	35
„Rybitwy“	36
„Łowcy“	36
Dozwolenie zła	36
Pytania biblijne	38
Ciekawostki	39

Sztandar Biblijny i Zwiastun Chrystusowego Królestwa (PL ISSN 1230-1086) Miesięcznik – Wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania” w Nowym Dworze Mazowieckim. Redaktor: Bernard Hedman Chester Springs, Pa. 19425, USA, Redaktor odpowiedzialny w Polsce: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki

Aby rozchwycić korzyści*

Synu człowieczy! obróć twarz swoją przeciw Gogowi w ziemi Magog, książęciu głównemu w Mesech i Tubal, a prorokuj przeciw niemu. I rzec: Tak mówi panujący Pan: Otom Ja przeciw tobie, o Gogu, książęciu główny w Mesechu i w Tubalu! . . . Tak mówi panujący Pan: Dnia onego wstąpią dziwne rzeczy na serce twoje, a będziesz złe zamysły myślał, I rzeczesz: Wtargnę do ziemi, w której są wsi; przypadnę na spokojnych i bezpiecznie mieszkających, na wszystkich, którzy mieszkają bez muru, a zawór i bram nie mają; Abym wziął łupy, a rozchwycił korzyści . . . Ezechiel 38:2-12

NASZ PODSTAWOWY werset, Ezech. 38:12, jest „tekstem rzeką” – nie możemy go w pełni omówić.

Rozdziały 37 i 38 księgi Ezechiela odnoszą się do ostatecznego ucisku dla Izraela. Izrael zawsze, aż do dzisiejszych czasów, był łupem.

Miesiąc maj jest świadkiem obchodzenia rocznicy powstania państwa Izrael – współczesnego cudu. Kraj ten jest zgoła mały – mniej więcej rozmiaru New Jersey lub Walii – lecz można by pomyśleć, iż stworzył on największe i najbardziej uciskające imperium na obliczu ziemi, bowiem tak wielu mu się sprzeciwia.

Abraham i kraina Palestyny

Bóg dał krainę Kanaan Abrahamowi i jego potomkom. Bóg nie poszedł i nie wybrał krainy na pustyni, chociaż w Izraelu jest pustynia. Nie, Bóg wybrał krainę obfitującą w mleko i miód – ziemię obiecaną, krainę przynoszącą obfite owoce. Gleba w Kanaanie była żyzna, kraina obfitowała w zboża, warzywa, owoce, rośliny Karmelu, Esdraelonu i, porośnięty bujną trawą, kobierzec doliny Jordanu.

Abraham i Lot rozstali się z powodu sporu, jaki powstał pomiędzy ich sługami. Lot przyjrzał się trawiastej ziemi i pięknemu krajobrazowi Równiny Esdraelon i w istocie powiedział: „Chcę mieć to miejsce, ponieważ ono jest tak piękne” (1 Moj. 13:1-12). No cóż, nie okazało się ono takie piękne – to tam Sodoma i Gomora zostały zniszczone. Jednakże aż do tego czasu było ono bardzo piękne – obfite listowie doliny Jordanu, lasy na górze Tabor, brzegi jezior. Istnieje stare powiedzenie odnośnie Kanaanu, które mówi: „muśnij tę ziemię motyką, a da ci plon” lub: „muśnij ją mrugnięciem oka, a także da ci plon”.

Tak więc, Bóg wybrał miejsce, którego każdy pragnął. A żyło tam wiele ludów: Kananejczycy, Hetejczycy, Hewejczycy, Jebuzejczycy, Filistyni, Amorejczycy – te wszystkie inne ludy były już w Kanaanie i pragnęły zachować tę ziemię. Jed-

nakże Bóg postanowił dać ją Abrahamowi i jego potomkom – Izaakowi, Jakubowi i innym po nim. Bóg nie wybrał miejsca, którego nikt nie chciał. Jednak Izrael musiał walczyć o tę ziemię.

Kiedy Mojżesz wysłał 12 szpiegów (4 Moj. 13:1-25) powrócili oni znad Eschol z winogronami tak ciężkimi, iż dwóch mężczyzn z trudem niosło ich kiście. Nawet dzisiaj Izrael jest sławny ze swoich pomarańczy (Jaffa) i produktów rolnych. Bóg wybrał odpowiednią ziemię na mieszkanie dla Izraela, lecz on musiał być przygotowany do walki o nią. I naprawdę o nią walczył.

Wrogowie w Ziemi

Jednakże tam pozostała reszta Kananejczyków, Hetejczyków, Ismaelitów i innych. Ci nękali Izrael przez długi czas po podbiciu ziemi – nawet do dnia dzisiejszego.

Jednym z największych powodów obecnych trudności w Izraelu jest to, iż zajął on ziemię posiadaną już przez innych, wypędzając ich siłą oręża.

Przy pewnej okazji, kiedy Żydzi odbudowywali mur wokół Jerozolimy, byli zmuszeni pracować z mieczem w ręku – ich wrogowie zawsze tam byli.

NACJONALIZM ARABÓW PALESTYŃKICH A IZRAEL

Jest także inny powód tak wielu trudności Izraela obecnie. Cytujemy z broszurki (*Syjonizm w centrum uwagi*) Focus on Zionism (strony 28 i 29), pod nagłówkiem: „Nacjonalizm Arabów Palestyńskich”:

Palestyńscy Arabowie nigdy nie dążyli do własnego państwa, dopóki idea ta nie została im wtłoczona do umysłów przez muzułmańskich sąsiadów, kiedy Izrael przystał na Rezolucję Organizacji Narodów Zjednoczonych O Podziale z listopada 1947 r. Postanowienia tej Rezolucji zostały zarekomendowane przez międzynarodową komisję, wyznaczoną przez Zgromadzenie Ogólne ONZ i przyjęte przez Żydów, ale nie przez Arabów.

* Niniejszy artykuł jest rozszerzoną wersją wykładu wygłoszonego przez Redaktora, Bernarda W. Hedmana.

Brytyjczycy, świadomi rosnącej opozycji Arabów wobec Rezolucji, zakłopotani swoimi sojuszami, ogłosili decyzję o wycofaniu swojego Mandatu, podając 15 maja 1948 r. jako datę jej wejścia w życie. Dawid Ben Gurion ogłosił niepodległość państwa Izrael 14 maja, a sąsiednie państwa arabskie przekształciły swoją słowną opozycję w otwartą wojnę, rozpoczynając inwazję na tereny przyznane Żydom przez Rezolucję ONZ. 600.000 Arabów, uprzednio żyjących raczej pokojowo z Żydami, dobrowolnie opuściło to sporne terytorium.

Nie było żadnych wysiedleń, żadnych przymusowych uchodźców. Palestyńczycy, zakładając, iż nowe państwo Izrael zostanie zdławione w momencie swych narodzin przez okrążające je arabskie armie, oczekiwali na czas swojego powrotu do miejsca, które wówczas miałyby się stać, wbrew Rezolucji ONZ, całkowicie arabską Palestyną. Jednakże ich nadzieje rozsypały się w pył, kiedy armie arabskie poniosły militarną klęskę. Palestyńscy Arabowie, którzy pozostawili swoje domy [w Izraelu] zostali pozostawieni własnemu losowi [w krajach arabskich – *Red.*] . . .

Począwszy od tamtych czasów kraje arabskie najwyraźniej przyjęły taktykę polegającą na utrzymywaniu uchodźców jako odrębnej społeczności narodowej, i to w warunkach ubóstwa, w tym celu, by, z powodów politycznych, używać ich przeciwko Izraelowi, jako obiektu wzbudzającego litość, zwłaszcza na forum Organizacji Narodów Zjednoczonych. Kiedy weźmiemy pod uwagę ogromne bogactwo znajdujące się pod zarządem bogatych w ropę arabskich braci, nie znajdziemy żadnego usprawiedliwienia dla przedłużania ubóstwa, w którym żyją uchodźcy. Moglibyśmy raczej zapytać dlaczego te kraje nie dadzą Palestyńczykom części swojej własnej ziemi? Nie chcą one tego uczynić, bowiem straciłyby powód do nękania Izraela.

Ismael i jego potomstwo

Bez wątpienia pamiętacie historię Ismaela. Urodziła go Agar, niewolnica Sary. Ismael miał 12 synów i rozrósł się w wielki naród. Jego lud żył jako koczownicy w północnej Arabii. Stary Testament używa imienia Ismael w szerszym znaczeniu w odniesieniu do wszystkich kupców arabskich (Iz. 13:20 i Ezech. 27:20,21). Wszystkie dzikie i wojownicze ludy pustyni mogą utrzymywać, iż są potomkami Ismaela. Ilustracją zastosowania określenia Ismaelici w szerszym znaczeniu jest pewne wydarzenie z życia Józefa – kiedy został sprzedany Ismaelitom, którzy byli także zwani Madianitami (1 Moj. 37:25,28;

Sędz. 8:3,24). Madianici byli wrogami Izraela i stanowili dla niego sidło (4 Moj. 25:16-18). Zauważyliśmy już, iż ten stan trwa aż do dzisiaj. Mahomet utrzymywał, że Ismael jest jego przodkiem, tak samo, jak to czyni większość Arabów. A zatem Ismaelici roszczą sobie prawo do Palestyny i ustanowili święte „mekki” dla Jerozolimy, by wesprzeć swoje roszczenia. To pomaga wyjaśnić ich wielkie zainteresowanie tym miastem.

W starożytności Izrael był punktem, w którym skupiały się handel i podróże. Położenie geograficzne Izraela sprawiało, iż panowanie nad tą krainą oznaczało panowanie nad szlakami handlowymi. Z powodu tych szlaków handlowych Izrael był elementem kluczowym. Dzisiaj Izrael ma nadal strategiczne położenie.

Izrael ma wszelkie powody do zachowania tego, co posiada. Na przykład Wzgórza Golan, o których tak wiele dzisiaj się mówi w wiadomościach: Syria chce dostać je z powrotem od Izraela. Izrael nie kwapi się ze zwrotem. Każda armia zajmująca te Wzgórza może wystrzeliwać rakiety w kierunku Izraela. Rozmowy mające na celu pogodzenie roszczeń Syrii do Wzgórz Golan z z troskaniem Izraela o własne bezpieczeństwo znajdują się obecnie w impasie, jednakże kwestia ta nie zniknie. Podobnie roszczenia Palestyńczyków do Zachodniego Brzegu i samej Jerozolimy w dalszym ciągu będą towarzyszyły Izraelowi i będą groziły zaognieniem niebezpiecznej atmosfery, która już obecnie istnieje, ponieważ Arabowie kontynuują przejmowanie coraz większych obszarów ziemi.

„RYBITWY” i „ŁOWCY”

Ponieważ Jer. 16:14-16 jest jednym z najwyraźniejszych ustępów Pisma Świętego, opisujących ponowne zebranie Izraela do Ziemi Świętej, rozważymy go w związku z naszym tematem:

„Przetoż oto dni idą, mówi Pan, że nie rzeką więcej: Jako żyje Pan, który wywiódł synów Izraelskich z ziemi Egipskiej.

Ale: Jako żyje Pan, który wywiódł synów Izraelskich z ziemi północnej, i ze wszystkich ziem, do których ich był wygnał, gdy ich zasię przywiodę do ziemi ich, którąm dał ojcom ich.

Oto Ja pošlę do wielu rybitwów, (mówi Pan) aby ich łowili; potem pošlę do wielu łowców, aby ich łapali na wszelkiej górze i na wszelkim pagórku, i w dziurach skalnych.”

Rozumiemy, iż „ziemia północna” odnosi się do Rosji z drugiej połowy XIX wieku, gdzie zamieszkiwała prawie połowa ludności pochodzenia

WYCINEK z *NEW YORK SUN*, 1893 r.

„W Ziemi Świętej jest obecnie ponad 100.000 Żydów. Żydowska populacja jest tam większa, niż była kiedykolwiek, począwszy od końca pierwszego wieku ery chrześcijańskiej. Prawie cztery piąte z nich przybyło tam z innych krajów w ciągu ostatnich kilku lat, a w tym roku przybywają oni tam bardziej regularnie, niż kiedykolwiek wcześniej. W dawnych czasach tylko niewielkiej liczbie Żydów wolno było zamieszkiwać w tym kraju, lecz restrykcje dotyczące ich osadnictwa oraz posiadania przez nich ziemi zostały zniesione tak, że mogą oni obecnie swobodnie zasiedlać i obejmować w posiadanie tę ziemię. Liczba Żydów, którzy powrócili do Palestyny w ciągu dwunastu lat, podczas których mogli bez przeszkód tam przybywać, jest większa, niż liczba Żydów, którzy powrócili po niewoli Babilońskiej dwadzieścia cztery stulecia temu.

Według raportu brytyjskiego konsula rezydującego w Jerozolimie populacja Żydów w samym tym mieście wynosi pełne 40.000, a znaczna część nieruchomości w samym mieście i wokół niego znajduje się w żydowskich rękach. Cały czas zwiększa się liczba synagog, szkół, szpitali i innych instytucji publicznych, usprawniona została sieć wodociągów, otwarto nowe ulice poza murami, podłączono telegraf i światło elektryczne, postawiono kilka fabryk, a nowa linia kolejowa do Jaffy już pobudziła aktywność ludności na różne sposoby. 'Palestyna niedługo będzie gotowa dla rasy żydowskiej,' mówi wielebny Dr Kelt z Episkopalnego Kościoła w Jerozolimie w liście do *London Times*.

Raporty z północnej części Palestyny są pomyślne. Prowadzona jest działalność w Akrze oraz wzdłuż drogi do Damaszku. Producenci pszenicy cieszą się z perspektywy znalezienia rynków zbytu dla swoich plonów, podobnie producenci oliwek i innych owoców. Gleba w tym regionie jest dobrze przystosowana do uprawy bawełny.

Podjęto wiele robót publicznych w różnych częściach kraju pomiędzy rzeką Jordan a Morzem Śródziemnym, słyszy się także o jeszcze innych projektach, w które żydowscy kapitaliści z Anglii i Francji są gotowi zainwestować wszystkie pieniądze, jakie mogą być potrzebne.

Odrodzenie Palestyny bez wątpienia zajmie wiele czasu, lecz sądząc z wiadomości otrzymanych z Jerozolimy, praca odradzania już się zaczęła. Zdobycie dominacji przez żydowski element w Palestynie z pewnością zajmie bardzo wiele lat, lecz jeśli liczba Żydów tam się będzie zwiększać przez następne dziesięć lat w tym samym tempie, co przez ostatnie dziesięć lat, to wkrótce po rozpoczęciu się dwudziestego wieku populacja żydowska w Ziemi Świętej osiągnie ponad milion.

Nie wpuszczanie do tego kraju żydowskich, jak również innych europejskich imigrantów już wywarło wpływ na ruch palestyński.”

hebrajskiego. Zwrot „wszystkie ziemie” wydaje się odnosić do innych krajów, w których znajdowały się duże enklawy Żydów, takich jak Polska, Niemcy, Rumunia i Węgry.

„Rybitwy”

Od 1878 r., w harmonii ze swoją obietnicą z Jer. 16:16, Bóg posyła „rybitwy.” Ich przyręta był Syjonizm. Wielu mężów stanu – Żydów i Chrześcijan – oraz inne wpływowe osoby włączyły się w promowanie sprawy Syjonizmu, zwłaszcza po dziele dokonanym przez Teodora Herzla i Kongres Syjonistyczny z 1897 r. Syjonizm był atrakcyjny dla wielu Żydów i przybyli oni z daleka, by domagać się swej starożytnej ojczyzny. Inni pozostali tam, gdzie byli dotychczas, aż do czasu, kiedy zaczęli ich ścigać „łowcy.”

„Łowcy”

Zięjące nienawiścią prześladowania i próba eksterminacji narodu żydowskiego podjęta przez faszystowski reżim Adolfa Hitlera to prawdopodobnie najstraszliwszy rozdział w historii nowożytnej ery. Jego barbarzyństwo niezwykle okrutne i konsekwentne w swej determinacji starcia Żydów z oblicza ziemi na nowo zdefiniowało słowo „holocaust” i skaziło zachodnią cywilizację płamą nie do usunięcia ani wybaczenia.

Czego nie mógł dokonać Syjonizm, uczyniły prześladowania, wypędzając Żydów całymi tysiącami do Palestyny i zmuszając resztę świata do tego, by zdał sobie sprawę z ich roszczeń i starożytnych praw. Holocaust dał narodowi żydowskiemu taką determinację przetrwania i taką tożsamość, jakiej nie dały żadne inne wydarzenia w jego historii rozproszenia.

Czy Bóg to spowodował? Pytanie to było zadawane przez wiele osób, których życie zostało zrujnowane, które utraciły całe rodziny i których ciała noszą trwałe ślady cierpienia i tortur.

Dozwolenie zła

Nie będziemy w stanie zrozumieć przyczyny cierpienia w jakiegokolwiek mierze, jeśli nie zaakceptujemy faktu, iż żyjemy w świecie przeklętym przez grzech; w świecie, w którym panuje dozwolenie zła.

Naród Żydowski był nienawidzony i prześladowany za to, czym był. Od czasu dania w Edenie obietnicy o wybranym Nasieniu, mającym błogosławić rodzaj ludzki (1 Moj. 3: 14,15), szatan – wielki przeciwnik Boga i czło-

wieka – postanowił wytepić ten naród. Usiłował tego dokonać w Egipcie i w czasie panowania Imperium Rzymskiego oraz w trakcie wszystkich długich stuleci ich rozproszenia. Wzniewał nienawiść do „Żydów”, gdziekolwiek tylko mógł. Obserwowanie stopniowego rozwijania się obietnicy o przywróceniu Izraela bez wątpienia doprowadziło szatana do jeszcze większej wściekłości w wysiłkach zniszczenia wybranego Nasienia.

Pismo Święte często mówi, iż Bóg czyni coś, na co w istocie On jedynie *dozwala*. Boże dozwolenie w żadnym wypadku nie jest Jego moralną zgodą, chociaż wielu nie dostrzega tego rozróżnienia i nie można go wytłumaczyć tym, którzy nie mają wiary, by zrozumieć, iż Bóg ma przed sobą wyższy cel (Ps. 50:16-21).

IZRAEL PRZEWODEM BŁOGOSŁAWIEŃSTW

Izrael został ponownie powołany do życia i znów stał się niepodległym narodem. Dawno temu obiecany czas prawdziwego wywyższenia Izraela jako przewodu Mesjańskich błogosławieństw dla rodzaju ludzkiego nie jest daleko. Cóż z tego, że nadejdzie kolejna wielka fala ucisku, skoro ten stary świat będzie się kończył, a Nowy Porządek zaczynał? Cóż z tego, że Pismo Święte mówi nam, iż Izrael będzie jeszcze przechodził „czas utrapienia Jakubowego” (Jer. 30:7) w związku z wielkim Czasem Ucisku, jaki panuje nad światem od 1914 r.? Żadna z tych rzeczy nie przeszkodzi ludowi Bożemu w radowaniu się Nowymi Niebiosami i Nową Ziemią, o których Bóg oświadcza, iż ma je właśnie stworzyć – „weselcie się, a radujcie się na wieki wieków z tego, co Ja stworzę” (Iz. 65:17, 18; 66:22). Lampa Prawdy rzucająca jasne światło na proroctwa pokazuje nam, iż szybko zbliża się czas, kiedy Ten, który ma do tego prawo, obejmie Swoją wielką władzę i będzie panować (Ezech. 21:27).

Żydzi mają pozostać Żydami

Z „pustkowie” dochodzi głos, a Żydzi słyszą go wszędzie, gdziekolwiek są. On nie nawołuje ich, by stali się Chrześcijanami, a raczej by byli wierni ideałom wystawionym przed nimi przez Boga ich Przymierza i przedstawionym przez Zakon i Proroków. Początkowe brzmienie tego głosu było najpierw słyszane w ruchu Syjonistycznym. Jak wiele się wydarzyło od tego czasu! Dwadzieścia lat po pierwszym Kongresie Syjonistycznym w 1897 r. Jerozolima została odebrana Turkom. Nieco ponad 30 lat później, w 1948 r., Izrael stał się wolnym państwem, a nieco mniej, niż 20 lat od tego momentu, w roku 1967, Izrael ostatecznie objął kontrolę nad Świętym Miastem. Ponowne

POROZUMIENIE z OSŁO

Dokumentem, w oparciu o który kontynuowane są obecnie z przerwami rozmowy na temat ziemi za pokój, jest Porozumienie z Oslo. To porozumienie, wynegocjowane w tajemnicy przez Norwegię, toruje drogę przekazywaniu terenów obecnie kontrolowanych przez Izrael, niedawno ustanowionej Autonomii Palestyńskiej.

Yasir Arafat, przewodniczący Autonomii Palestyńskiej, był wyrachowanym terrorystą, zanim został „mężem stanu.” Stany Zjednoczone i Unia Europejska (UE) są zobowiązane prowadzić z nim interesy. UE dostarcza większości finansów na rozwój Zachodniego Brzegu i usiłuje odgrywać bardziej znaczącą rolę w procesie pokojowym. UE, jako blok, jest pro palestyńska, co jest jednym z powodów, dla których Stany Zjednoczone są niechętne włączeniu Unii jako partnera w negocjacjach.

Na mocy tego porozumienia Izrael oddał już Betlejem i Hebron, miasto Dawida. Punktem spornym jest obecnie Jerozolima – Izrael odmawia przekazania kontroli nad miastem. Wydaje się teraz, iż pan Arafat może naprawdę zrezygnować z roszczeń do tego miasta, tym samym, być może, wzniecając bunt przeciwko swojemu przywództwu.

zebranie i ustanowienie Izraela w ostatnich dziesięcioleciach było szybkie, gdy się popatrzy na ten proces w kontekście długich stuleci Diaspory.

DWA NASIENIA ABRAHAMAMA

Abraham, ojciec wiernych, nie rozumiał, iż jego „nasienie” miało być dwojakie – niebiańskie i ziemskie. Bóg napomknął o tym, kiedy powiedział do Abrahama (1 Moj. 22:15-18): „rozmnożę nasienie twoje, jako gwiazdy niebieskie, i jako piasek, który jest na brzegu morskim” (kursywa dodana). Jest tutaj mowa o dwóch „Izraelach.” Duchowe obietnice należały do klasy niebiańskiej („Syjon”), a ziemskie obietnice do naturalnego Izraela („Jakub”). Ostatecznie cały rodzaj ludzki, błogosławiony pod panowaniem Mesjasza, stanie się „Izraelitami” – nasieniem Abrahamowym w najszerszym znaczeniu (Gal. 3:6-9).

W tym pierwszym roku nowego stulecia gratulujemy Izraelowi kolejnych urodzin. Tak, jak podkreśla to Ap. Paweł w Liście do Rzymian, w 11 rozdziale, wersach 12 i 15, będzie on środkiem, poprzez który Bóg udzieli błogosławieństw całemu światu. Żadna broń ukuta przeciwko niemu nic nie wskóra, a dzięki Boskiej mocy Izrael uniknie swoich niedoszłych grabieżców.

BS '2000, 34-37.

PYTANIA BIBLIJNE

ODRODZENIE

Pew. Mateusza 19:28 brzmi: „A Jezus rzekł im: Zaprawdę powiadam wam: Iż wy, którzyście mię naśladowali w odrodzeniu, gdy usiądzie Syn człowieczy na stolicy chwały swojej, usiądziecie i wy na dwunastu stolicach, sądząc dwanaście pokoleń Izraelskich.”

O jakim „odrodzeniu” jest mowa w tym wersecie Pisma Świętego?

OJezus nauczał tłumy na wybrzeżu Judei. Pewien młodzieniec zapytał Go, co musi czynić, by uzyskać życie wieczne. Po otrzymaniu wyjaśnienia ów młodzieniec odszedł pełen smutku, czując, iż wiele mu brakuje.

Uczniowie, usłyszawszy jak trudno jest uzyskać życie wieczne, zapytali Jezusa, czy będą mieli jakąkolwiek nagrodę, wzięwszy pod uwagę, iż opuścili wszystko, by pójść za Nim. Słowa z Mateusza 19:28 stanowią Jego odpowiedź.

Tekst przez nas rozważany uczy kilku rzeczy:

- Że Tysiąclecie i Dzień Sądu są tymi samymi okresami;
- O sposobie restytucji; i
- Że Jezus i jego uczniowie [oznaczający Kościół] będą sędziami rodziny ludzkiej w czasie Jego królestwa na ziemi.

Greckie słowo odrodzenie, *paliggenesia*, zostało przetłumaczone w przekładzie Diaglotta jako „nowy dzień narodzin”. Przekazuje ono myśl o nowych narodzinach, odtworzeniu, odnowie, renowacji, ponownym stworzeniu – krótko mówiąc, przywróceniu danej rzeczy do jej pierwotnego stanu.

Odrodzenie odnosi się do odnowy

Odrodzenie jest tylko jednym z zarysów wielu urzędów Chrystusa. On ma być ojcem rodzaju ludzkiego. Ojciec daje życie swoim dzieciom przez splodzenie. Chrystus sprawuje urząd ojca,

kiedy daje życie innym. Adam i nasi późniejsi rodzice-przodkowie, pod panowaniem grzechu i śmierci, przekazali nam, swoim dzieciom, niedoskonałe, zamierające życie. Przez złożenie swojego doskonałego życia nasz Pan uzyskał prawo wykupienia Adama i wszystkich jego praw oraz przywrócenia rodzaju ludzkiego do doskonałego życia (Dz. Ap. 3:19-21; zobacz kwietniowy numer *Sztandaru Biblijnego*).

W nadchodzącym Tysiącleciu Królestwie świat ludzkości otrzyma wiele błogosławieństw, gdy będzie przechodził przez swój sąd. Nasz Pan, jako Wieczny Ojciec, i Kościół, jako ich „matka”, poprowadzą świat przez proces odradzania (Iz. 9:6; porównaj Ps. 45:17 i Iz. 60:1-5). W 1 Kor. 15:45-47 jest także mowa o Jezusie jako o drugim Adamie i o Kościele jako drugiej Ewie.

Mat. 19:28 jest pięknym fragmentem Pisma Świętego, przedstawiającym nowe narodziny rodzaju ludzkiego. O, jakże błogo jest wiedzieć, iż wierni spośród rodzaju ludzkiego zostaną z powrotem doprowadzeni do obrazu i podobieństwa Bożego zbliżonego do tego, jakie Adam miał w Ogrodzie Eden!

Spraw o Mocy Boża, by na twym Kościele
Lśniło Twe chwalebne oblicze,
Dopóki narody, z daleka,
Nie powitają go jako swej przewodniej gwiazdy;
Dopóki jego światło, od kraju do kraju,
Nie objawi twego wielkiego zbawienia.
Wtedy On hojną ręką
Obdzieli błogosławieństwami ziemię;
Ziemia wyda obfity plon,
Każdy podmuch wiatru będzie o pokoju szeptał,
A najdalsze krańce ziemi
Będą rozbrzmiewać głosem na twą chwałę.

- Pieśń 217, *Pieśni Brzasku Tysiąclecia* (tłum. z języka ang.)
BS '2000, 38

Ciekawostki . . .

Międzynarodowe wysiłki zwalczania przestępczości komputerowej są w toku. Urzędnicy, zajmujący się wdrażaniem prawa, z grupy rozwiniętych krajów G8 badają sposoby, które umożliwiłyby uporanie się z rosnącą falą przestępczości internetowej. Badane są możliwości trans-granicznej współpracy jako środka łapania internetowych przestępców. Zostaną poddane kontroli luki w prawie na całym świecie. Na przykład, prowadzący śledztwo na Filipinach w niedawnej sprawie wirusa „Love Bug” musieli opóźnić obławę, podczas gdy prokuratorzy szukali praw mogących mieć zastosowanie w tej sprawie. Rada Europy – ugrupowanie 41 narodów – pracuje ze Stanami Zjednoczonymi, Kanadą, Japonią i Republiką Południowej Afryki nad sporządzeniem traktatu wprowadzającego standardowe prawa przeciwko „cyber-przestępczości”. Niezależnie od tych wysiłków, kilka innych krajów, m.in. Indie i Tajlandia, rozważa prawa przeciwko przestępczości komputerowej.

* * *

Katastrofy w ubogich krajach związane z klimatem prawdopodobnie wymkną się spod kontroli, jeśli kraje rozwinięte nie podejmą działania mającego na celu uporanie się z globalnym ociepleniem. Ostrzega tak Christian Aid, kościelna organizacja rozwoju w Wielkiej Brytanii. W następnych 20 latach aż 75% ludności świata, większość z nich w ubogich krajach, może zostać zagrożona suszami lub powodziami. Organizacja ta usilnie nakłania kraje rozwinięte do znacznego ograniczenia emisji dwutlenku węgla i innych gazów, wywołujących efekt cieplarniany.

* * *

W ciągu tylko jednego dnia naukowcy rozwikłali kompletny ciąg genetyczny odpornego na antybiotyki „super-wirusa,” *Enterococcus faecium* – jednej z głównych przyczyn infekcji nabytych w szpitalu. Drobnoustrój ten jest dość powszechny i zazwyczaj nieszkodliwy, lecz u wrażliwych pacjentów może wywołać śmiertelne infekcje. Naukowcy są zaniepokojeni jego zdolnością do rozwijania odporności na antybiotyki, w tym na vancomycynę, powszechnie uważaną za ostatnią linię obrony przeciwko infekcjom bakteryjnym. Zrozumienie „kodu życia” bakterii pozwoli naukowcom znaleźć nowe sposoby zwalczania tego organizmu. Dzieło to zostało wykonane z zaskakującą szybkością – nawet według najnowszych standardów. 2.8 miliona „par podstawowych” – nukleotydów, które łączą się w pary tworząc skrzyżowaną drabinę podwójnej spirali DNA – zostało ułożonych w kolejności wykorzystując w sumie tylko jednodniową zdolność produkcyjną Instytutu Wspólnego Genomu Ministerstwa Energetyki (JGI) Stanów Zjednoczonych w Kalifornii. Kod jest w dużych fragmentach, które teraz muszą zostać uporządkowane i zanalizowane, by znaleźć położenie, jak się uważa, 3000 genów.

BS '2000, 39.

„TAJEMNICĘ ONĄ, KTÓRA BYŁA ZAKRYTA OD WIEKÓW I OD RODZAJÓW, ALE TERAZ OBJAWIONA JEST ŚWIĘTYM JEGO” - Kol. 1: 26.

Od kąd ludzkość jest utrzymywana w ryzach zła i niezdolna zrozumieć jego potrzeby, Bóg wiele razy wyrażał swój zamiar przywrócenia jej do pierwotnego stanu i błogosławienia przez przyszłego wyzwoliciela. Kto miał być owym Wyzwolicielem, było tajemnicą przez cztery tysiące lat, a zaczęło być objawiane po zmartwychwstaniu Chrystusa, na początku chrześcijańskiej ery Ewangelii.

Wracając myślą do czasu, gdy nasi pierwsi rodzice utracili życie i rajska szczęśliwość, widzimy ich wypełnionych smutkiem pod sprawiedliwą karą za grzech, bez promyka nadziei, z wyjątkiem przyciągającego uwagę niejasnego oświadczenia, iż nasienie niewiasty potrze głowę węża. Aczkolwiek w świetle późniejszego rozwoju obietnica ta stała się dla nas pełną znaczenia, dla nich była słabym i migoczącym światłem. Prawie dwa tysiące lat przeminęło bez jakichkolwiek oznak spełniania się tej obietnicy.

Około dwóch tysięcy lat później Bóg wezwał Abra-

hama i obiecał mu, że nasienie jego będzie błogosławić wszystkie narody ziemi. Wskazywało to, iż Bóg podtrzymywał jeszcze swój pierwotnie wyrażony zamysł i był skłonny go wreszcie spełnić. Czas mijał. Obiecana ziemia chananejska nie znajdowała się jeszcze w jego posiadaniu. Abraham i Sara postarzelali się a nie mieli dotąd potomstwa. Abraham wyciągnął z tego wniosek, że musi Bogu pomóc w wypełnieniu Jego obietnicy. Tak więc, urodził się Ismael. Pomoc jego nie była potrzebna, ponieważ *w czasie właściwym* urodził się Izaak, dziecię nadziei i obietnicy. Wydawało się wówczas, iż obiecany władca i błogosławiciel narodów przyszedł. Ale nie. Lata mijały a Boska obietnica na pozór zawiodła, bo umarł Izaak i jego dziedzic, Jakub. Jednak wiara nielicznych osób mocno trzymała się tej obietnicy, która została potwierdzona przez Boga, gdyż przymierze „Które postanowił z Abrahamem” było zagwarantowane przez Boga: „...i na przysięgę jego z Izaakiem; I postanowił to Jakubowi ... a Izraelowi za przymierze wieczne” 1 Kron.16:16,17.

Od czasu śmierci Jakuba, kiedy to jego potomkowie zostali po raz pierwszy nazwani DWUNASTOMA POKOLENIAMI IZRAELA i uznani przez Boga za naród wybrany (1 Moj. 49:28; 5 Moj. 26:5), oczekiwania, iż naród ten jako całość, jako obiecane nasienie Abrahama posiadzie Chanaan i będzie panował oraz błogosławił świat, wydawały się w przededniu spełnienia, a zwłaszcza, gdy ciesząc się względami Egiptu stał się narodem potężnym. Ale nadzieja prawie została zniweczona, a o obietnicy prawie zapomniano, gdy Egipcjanie zdobyli władzę nad Izraelitami, traktując ich przez długi okres jako niewolników.

Rzeczywiście Boskie obietnice były okryte tajemnicą a o Pańskich sposobach postępowania z nimi w przeszłości prawie nie pamiętano. A jednak we właściwym czasie przyszedł Mojżesz, wielki wyzwoliciel, przez którego Bóg wyzwolił naród żydowski z niewoli, czyniąc wiele cudów dla jego dobra. Przed wejściem do Chanaan ten wielki wyzwoliciel umarł, lecz przedtem jako rzecznik Pana oznajmił: „Proroka z pośrodku ciebie, z braci twej, jakom ja jest, wzbudzi tobie Pan, Bóg twój” (5 Moj.18:15; Dz.Ap.3:22). Pozwoliło to głębiej wglądnąć w Boski plan, pokazujący, iż nie tylko naród ten w całości ma mieć związek z przyszłym dziełem panowania i błogosławienia, lecz że osoba wybrana spośród niego poprowadzi do zwycięstwa oraz spełnienia obietnicy. I wtedy Jozue, którego imię znaczy wyzwoliciel lub zbawiciel, stał się ich wodzem. Pod jego kierunkiem odnosili wielkie zwycięstwa i rzeczywiście weszli do ziemi obiecanej, co gwarantowało przymierze. Zdawało się wówczas, iż Jozue jest owym prawdziwym wodzem i że realizacja obietnicy dobiegała końca.

Jozue umarł, a oni jako naród nie uczynili żadnego postępu aż otrzymali królów, Dawida i Salomona. Wówczas osiągnęli szczyt swej sławy i ... zamiast ujrzeć wypełnienie obietnicy, zostali pozbawieni władzy. Stali się lennikami innych narodów. Niektórzy jednak mocno wierzyli w Boską obietnicę i w dalszym ciągu oczekiwali na wielkiego wyzwoliciela, którego Mojżesz, Jozue, Dawid i Salomon byli jedynie typami.

Mniej więcej w tym czasie, kiedy narodził się Jezus, wszyscy ludzie spodziewali się Mesjasza, przyszłego króla Izraela, a przez niego całego świata. Nadzieja chwały Izraela i chwały jego przyszłego króla zainspirowana przez typy i prorocтва mówiące o jego wielkości i mocy, stała się powodem przeoczenia innego zbioru typów i prorocत्व, zwracających uwagę na dzieło związane z cierpieniem i śmiercią jako okupem za grzeszników, które musiało nastąpić przed nastaniem czasu błogosławieństw. Ta konieczność była symbolizowana w Wielkanocy, jaką obchodzono tuż przed wyzwoleniem całego narodu z Egiptu, w zabiciu zwierząt i daniu prawa przymierza (Żyd. 9:11-20; 10:8-18) oraz w ofiarach pojednania składanych ustawicznie

każdego roku przez kapłaństwo. Przeoczyli również to, co mówili prorocy, o czym informuje 1 Piotra 1:11: „... świadcząc pierwiej o *utrapieniach*, które miały przyjść na Chrystusa i o wielkiej *zatem* chwale”. Kiedy pojawił się Jezus jako ofiara, nie uznali Go. Nie znali oni czasu swego nawiedzenia (Łuk.19:44). Najbliżsi nawet Jego naśladowcy byli srodze zakłopotani, gdy Jezus umarł. Ze smutkiem rzekli: „A myśmy się spodziewali, iż on miał odkupić Izraela” (Łuk.24:21). Widocznie w Nim źle ulokowali swoje zaufanie. Omieszkali zrozumieć, że śmierć ich przywódcy była gwarancją nowego przymierza, a po jego wprowadzeniu miały nastąpić błogosławieństwa, częściowe spełnienie obietnic przymierza. Kiedy jednak dowiedzieli się, iż powstał z grobu, ich obumarłe nadzieje ponownie ożyły (1 Piotra 1:3) a gdy miał ich opuścić, zapytali Go o długo żywioną i długo odraczaną nadzieję, mówiąc: „Panie! izali w tym czasie naprawisz królestwo Izraelskie?” Na ogół nadzieje ich były poprawne, choć nie wiedzieli, kiedy się spełnią. Widoczne to jest w odpowiedzi naszego Pana: „Nie wasza rzecz jest, znać czasy i chwile, które Ojciec w swojej mocy położył” Dz.Ap.1:6,7.

Jaki teraz Boski plan przybierze obrót? pytanie to musieli sobie zadawać uczniowie Jezusa po Jego wniebowstąpieniu. Pamiętajmy, iż nauki naszego Pana dotyczące królestwa przeważnie były przedstawiane w przypowieściach i niejasnych wypowiedziach. Jezus powiedział im: „Mamci wam jeszcze wiele mówić, ale teraz znieść nie możecie. Lecz, gdy przyjdzie on Duch prawdy, wprowadzi was we wszelką prawdę”. „Oni was nauczą wszystkiego, i przypomni wam wszystko, comkolwiek wam powiedział” (Jan 16:12,13; 14:26). Zatem nie mogli tych spraw zrozumieć przed zesłaniem Ducha Świętego.

Ale nawet po zesłaniu Ducha Świętego upłynął jakiś czas zanim jasno i w pełni zrozumieli dokonujące się dzieło oraz jego związek z oryginalnym przymierzem (Dz.Ap.11:9; Gal.2:2,12,14). Jednak Bóg używał ich nawet wtedy, gdy jeszcze w pełni i jasno wspomnianego dzieła nie rozumieli. Używał ich jako swych rzeczników a natchnione słowa, które zapisali, prawdopodobnie były jaśniejszymi i głębszymi wyrażeniami prawdy, niż oni sami w pełni mogli pojąć. Na przykład, przeczytajmy przemówienie Jakuba, w którym mówi: „Szymon powiedział, jako Bóg najpierw wejrzał na pogan, aby z nich wziął lud [obłubienicę] imieniowi swemu. A z tem się zgadzają mowy prorockie, jako jest napisano: Potem [po wybraniu spośród pogan tego ludu] się wrócę, a pobuduję zasię przybytek Dawidowy [ziemskie dominium] upadły, a obaliny jego zasię pobuduję i znowu go wystawię” Dz.Ap.15:14-16.

„BOSKI PLAN WIEKÓW”, WYKŁAD V, str. 87-91

SZTANDAR BIBLIJNY I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEGO KRÓLESTWA
Niezależny Miesięcznik Religijny wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania”

CZASOPISMO wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane w obronie Prawdy parazyjnej, udzielanej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy, w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi” i w celu przedstawiania oraz bronienia rozwijającej się Prawdy epifaniczno-bazylijskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, PKO BP Nowy Dwór Mazowiecki Nr. 23 10201026 122410034

Sztandar Biblijny będzie również wysyłany bezpłatnie tym członkom Ruchu, którzy o to poproszą.

Zapraszamy do odwiedzenia naszej strony pod adresem: <http://epifania.pl> e-mail: srme@epifania.pl